

ОБОРИЩЕ

Изъ „Записки по българските въстания“

— Ето Оборище! Гледайте тамъ долу въ трапа, гдето свѣтятъ огньоветъ, — каза единъ отъ тримата водачи, които се бѣха спрѣли на едно високо мѣсто.

Напреде ни се представи такава очарователна картина, на която дълго време не можахме да се нагледаме. Посрѣдъ гъстата шума на високитѣ дървета, въ най-низкото мѣсто, тамъ гдето тъмнѣше като въ рогу, издигаше се между дветѣ тѣснини на бърдата едно голѣмо свѣтливо кълбо, като че ли долу на земята горѣше нѣкое здание, на което се отражаваха само лъжитѣ.

не правятъ добре, като си хабятъ куршумитѣ на вѣтъра, които ще дойде време да струватъ по една жълтица единия.

И всичко това се вършеше въ турско време, когато числото на шпионската глутница бѣше увеличено, а правителството бѣше много повече за поведението на своята рая, отколкото други пѣтъ! Оборище се намира въ Срѣдна-гора, на северо-западъ отъ Панагюрище, на разстояние два и половина часа.

Да кажа нѣколко думи и за изкуствената декорация на Оборище, или по-добре зала-

Войводата Бенковски говори предъ Великото народно събрание на Оборище.

— Тая свѣтлина е отъ фенеритѣ и отъ накладенитѣ огньове, — прибавиха водачитѣ.

Когато приближавахме до Оборище, освѣтено съ много огньове и фенери, закачени по дърветата, когато видѣхме, че депутатитѣ се строятъ въ редъ, за да отдадатъ приличнитѣ почести на войводата (т. е. на Бенковски), то и той заповѣда на своята свита да трѣгне въ редъ, двама по двама. Попъ Груйо бързо извади патрахла си, постѣкми своитѣ жълтоглави пищове, извади косата си навънъ, изтегли сабята и съ кръстъ въ едната рѣка, подкара коньтъ си къмъ Оборище, дето чакаха стотина развълнувани сърдца. Дружината запѣ бунтовенъ маршъ и последва попъ Груя, който стѣпи най-напредъ въ Оборище, съ кръста въ рѣка. . . Блаженни минути! . . .

Ние преминахме тържествено покрай два реда депутати, съ голи ножове въ рѣка и върѣдъ пукота на пушкитѣ. Всеобщо цѣлуване и „добре дошли“ приехме отъ всички. И въ тая минута, когато здравиятъ разумъ мълчеше предъ самодържавието на чувствата, Бенковски не закѣснѣ да забележи на депутатитѣ, че тѣ

та на Великото народно събрание, дето следъ нѣколко часа щѣше да се реши сѣдбата на стотина хиляди хора. По разпорѣждане на Волова и съ старанията на нѣкои отъ депутатитѣ, буренитѣ и попадалитѣ букови листа бѣха очистени, а посрѣдъ Оборище бѣше построена четирижгълна маса за писане, направена на самото мѣсто отъ доволно гладки букови дъски. Около масата бѣха направени канапета, така сѣщо отъ букови дървета, отгоре на които бѣше постлана зелена шума. Върху масата отгоре бѣха кръстосани сабя и револверъ, между които на първо мѣсто и кръста на свещеникъ Груя. На канапетата насѣдаха апостолитѣ и нѣкои отъ по-първитѣ интелигентни депутати, заедно съ попъ Груя. Вътрешността на тъмното Оборище се освѣтляваше отъ 10—15 фенери, които даваха най-привлѣкателната грандиозностъ на картината. Малко по-настрана, близо до рѣчичката, горѣха петъ-шестъ огньове, върху които се въртѣха млади агнета. Скромната рѣчица, която бѣше единствениятъ приходящъ свидетелъ на нашитѣ действия, шуртѣше по обикновено.

Захарий Стояновъ

дѣдо Лука пусна кравитѣ и се качи въ колата. Борко бѣше притихналъ като птиче и си мислѣше за скѣпния гостъ. Отъ три години Бѣлчо бѣше на фронта. И той пазѣше родната земя като войникъ. Отъ тогава нищо не се чу за него. Само когато удари барабана, че обозитѣ сѣ въ града, сърдцето на Борко скочи вътре и зачука.

— И азъ ще ида да посрещамъ Бѣлчо! — рипна той и малкитѣ му очи свѣтнаха отъ радостъ. Тая вечеръ въ голѣмата къща на дѣдо Лука бѣше празникъ. Като научи новината и баба Стойка се разплака край огнището.

На обѣдъ колата навлѣзе въ града. Борко скочи и занадни-

ча презъ ритлата. Два фабрични комини точеха димъ, който се възправяше нагоре на стълбове и подпираше бистротъ на небе. Улицата лъщѣше, чиста и измита, като стъкло.

— Дѣдо, кѣде сѣ обозитѣ? — попита Борко.

— На площада предъ казармата! — отвърна стареца. Колата пресѣче единъ широкъ булевардъ, по който летѣха трамваитѣ, сви по една прѣка улица и затрапа по циментовата настилка. На едно мѣсто дѣдо Лука спре кравитѣ, пое синджиритѣ и трѣгна напредъ. Стигнаха на голѣмия площада, почернѣли отъ хора и коли. Врѣше като мравунякъ. Дѣдо Лука зави въ крайчеца и спре. Борко рипна отъ ко-

ТРИ БОГАТСТВА

Изъ Н. Янакиевъ

Съ тебъ кога се спущамъ горе отъ баира, сѣщамъ отъ сърдце ми радостъ какъ извира.

Сѣщамъ, че Богъ далъ ми дарове чудесни — свидни три богатства: здраве, смѣхъ и пѣсни! Ранъ Босилекъ

Попивателната хартия е открита съвсемъ случайно въ една голѣма фабрика за хартия. Майсторътъ веднажъ забравилъ да сложи въ книжната каша лепило. Така получената хартия станала негодна за писане и за наказание майсторътъ билъ уволненъ. Скоро следъ това забелязали, че тази хартия попивала всѣ-

ка течностъ. Така се открила попивателната. За награда на това откритие, майсторътъ билъ върнатъ отново на работа и повишенъ.

Първиятъ небостъргачъ въ Америка, е издигнатъ отъ архитектъ Жени, презъ 1883 г. Зданието било на 17 етажъ, съ височина 115 метра.

НИКОЙ НЕ ИСКА

Басня

Разшавало се стадото, тѣсно му се струвало полето. На всѣки лежала грижа на сърдцето, за да може да се нагласи на по-топло, сигурно мѣсто да се нареди. Сѣщото правило и магарето, ала никой не скланялъ за мѣстото му. Ядосало се магарето, рекло:

— За мѣстото на голѣмецъ трѣбва якъ грѣбъ, а не овца или псешка уста.

Свилъ си псето опашката

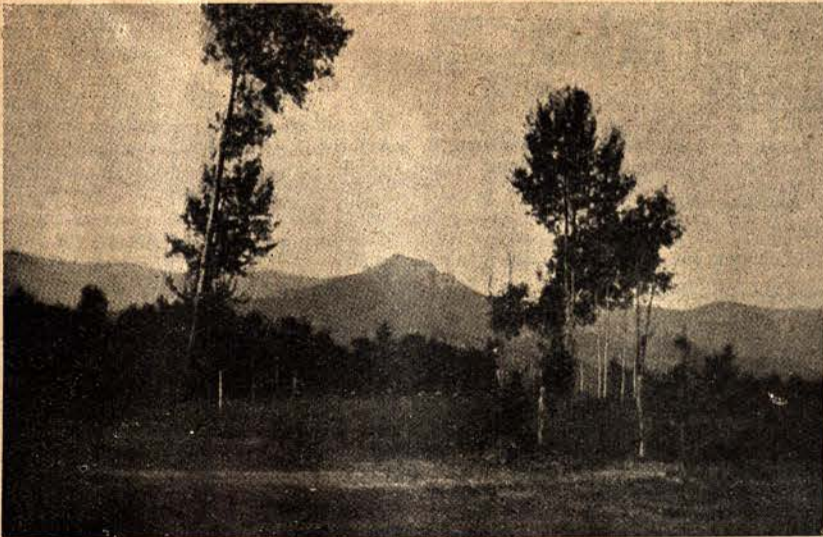
на колело, намигнало съ око, па се обърнало къмъ магарето:

— Никой нѣма да склони, ако щѣшъ да му предложишъ съ злато торби.

— Защо? — попитало магарето въ почуда.

— Защото нѣма да се намѣри луда глава, която бѣга отъ зло, да легне на магарешко тѣгло.

Цв. Махайловъ-Струмски

Кътъ отъ Троянския балканъ, подъ върха „Мара Гидикъ“

лата и съ погледъ затѣрси между добитѣ Бѣлчо съ дългитѣ рога, по които нѣкога се катерѣше. Дѣдо Лука извади отъ силяхлѣка една бележка, подаде я на Борко и рече:

— Я прочети тука!

— Първи полкъ трета дружина! — зачете Борко и спре. Мина единъ войникъ въ това време, съ измачкана фуражка, като мекица, лепната на главата му.

— Слушай бе, момче! — викна по него дѣдо Лука.

— Що! — спре се войникътъ.

— Отъ кой полкъ си ти?

— Отъ първи полкъ, трета дружина! — отвърна той.

— Таманъ ми трѣбваше ти, единъ волъ ми е взетъ за тая

часть! Де да го търся!

— Отъ кѣде си ти? — попита войникътъ. Дѣдо Лука му каза. Войникътъ се позамисли. Спомни си нѣщо, погледна тѣжно стареца и момчето и добави:

— Имаше единъ високъ волъ, бѣлъ като преспа снѣгъ, съ дълги прави рога!

— Те тоя е сѣция, нашъ Бѣлчо! — рече дѣдо Лука и отвори широко очи.

Войникътъ погледна въ земята, по която свѣткаха изтѣрсенитѣ сламки и поклати глава:

— Азъ го впрѣгахъ тоя волъ, не го чакайте! Падна убитъ отъ граната! Само звънчето му прибрахъ! — И той бръкна въ войнишката си

НАШИ СЪТРУДНИЦИ

Владимиръ Зеленоровъ

Роденъ е на 3 октомврий 1910 година въ с. Бѣлица, Ихтиманско. Сега живѣе и работи въ София.

Владимиръ Зеленоровъ пише предимно за малкитѣ. Неговитѣ приказки и разкази се четатъ съ радостъ отъ децата, защото сѣ изпѣстрени съ доста хуморъ. Издалъ е книжка приказки и разкази „Къмъ трезвостъ“. За възрастни е написалъ една книга весели разкази и репортажи „Злободневки“.

Той е народенъ учителъ и единъ отъ тримата редактори на в. „Въздържателче“. На „Славейче“ е редовенъ сътрудникъ още отъ първата годишнина.

СНѢЖИНКИ

Като малки птички, бѣлитѣ звездички, хвъркатъ отъ небето и бѣлѣй полето. Вихърътъ вилнѣе, снѣжни прѣспи вѣе и затрупва ниви, дето съ нови сили, роднитѣ ни братя, съ кринче вѣвъ рѣката, по бразди вървѣли, златно жито сѣли. . . Нека бури вѣятъ и снѣга пилѣятъ! Въ чернозема скрити, отъ снѣга повити, семенната житни пакъ ще сѣ честити. — Въ пролѣтъ тѣ ще растнатъ, класове ще свеждатъ, кротко ще поглеждатъ, жътвата ще чакатъ: — дарѣтъ на селяка!

Василъ Дунавски

БЪЛГАРСКА МИСЪЛЪ

е най-доброто наше литературно-научно списание. Въ него сътрудничатъ най-виднитѣ наши поети, писатели, критици и учени.

Годишенъ абонаментъ 120 лева. За абонатитѣ и настоятелитѣ на в. „Славейче“ — 100 лева. На предплатилитѣ до 15 мартъ ще се даде безплатна премия новата книга на проф. М. Арнаудовъ „БОРЦИ И МЕЧТАТЕЛИ“.

Абонирайте се за новата шестнадесета годишнина!

торба, извади мѣничкото звънче, даде го на стареца и забърза между колитѣ.

Дѣдо Лука погледна изпрашеното герданче, по което бѣха набодени бѣли пулчета и въздъхна. Борковото сърдце изтрѣпна отъ горчива мжка. Очитѣ му засвѣткаха окжпани въ бистра вода. Той поклати звънчето и то запѣ като птиче. Отвори уста нѣщо да каже, погледна подъ гѣститѣ вежди на стареца и заплака.

— Войната отвлѣче и Бѣлчо! — наведе глава дѣдо Лука. — Дано се не връща вече!

Борко се прилепи до капакъ и захълца.

Григоръ Угаровъ